

Олена Мамчич

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 53 міжнародних антологій, 7 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреат Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), лауреат Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

Смарагдове липневе божевілля,
Червоних ягід згубливий корал,
Небесних чар нечуване розкрилля,
Безмежжя світла – сонячний овал...
Собі даруєш неповторне літо
На пагорбах веселкових розваг
Над лірою нічного оксамиту
Під ніжністю в незважених словах...
У трансі днів під спекою повітря,
Химерою пригод, що не збулись,
Летиш лелекою за очманілим вітром,
Мов пір'ячко, як той був сон колись...
Вустами терпкими нечуване кохання
У царині життя твого тремтить,
Немов бажає вічного заслання
Твоєї волі у полон молитв...
І знов потрапиш в засідку причастя
До усього, що серце зберегло,

У щиросердість вірної напасті
Під неба вічно юного чоло,
До безуму зухвалого натхнення,
У невимовність слів і почуттів,
У геніальність літнього знамення
За спекою під флейтою дощів...

Ти – мій блаженний сон...
Прокинутись не смію...
В обіймах небуття –
Твоя примарна суть...
І лізе в душу гріх блудливої повії
У соромі долонь, що серцем не збагнуть...
Твоя замшіла тінь за обрієм сховалась,
У безлічі зірок не відчуває дня,
Сміється небосхил безмежністю печалі –
У розпачі небес здригається земля...
То мій незгасний біль відчує давній спокій
Суворістю чола, безвихіддю душі,
І княжий приворот сумнівністю турботи
Не згає час важкий безвинності межі...
Тож не повернеш днів, незграбних, незбагнених,
Вони пішли з життя, згубилися в пітьмі,
І кров гасає в обережних венах,
І біль лихих гріхів блукає між людьми...

Відкидаємо тиждень за тижнем
В небосхили злітають слова
Сполох думки з опалою вижнемо,
Щоб у снах була вічно жива.
Безкінечність хапає за п'яти,
Наче хоче роки зупинить
Сонця світло, як серп розіп'ятий,
Заховалось за хмарну блакить.

Листя рветься на волю зухвалу,
Підіймаючись, в небо летить,
Я твоєю голубкою стану
На хвилину, а може, й на мить.
Нерозривний сполоханий вітер
За бажаннями кинеться знов,
Заблукає в заплутаних вітах
Безпорадна майстриня-любов...
Чи збагнути яскраве натхнення
У безсиллі твоїх рук і губ?
Чи підвладний у безвісті ймення
Струм кохання під мудрістю згуб?..

* * *

Невже у пеклі, може, і в раю
Дощі зупинять голоси скорботи?
І сонце знов накаже солов'ю
Співати гімн і чистоті, і цноті.
Природи наймудріша пастораль
Каркасом снів просуне день за ніччю –
І знову радість перетне печаль,
Сховавши несподіване у вічне.
Чому той біль рухливих літніх змін
Залишить свій відбиток у натхненні?
Там десь злітає журавлиний клин
І не озветься на нерідне ймення.
Вже трави влітку пахнуть, як завжди,
Їм невідомий рай, бо пеклу – місце,
І не відчують сполохів біди,
Сплітаючи в купальську ніч намисто.
У тихому природному теплі
Уже замало часу для кохання...
Хіба це все наснилося мені,
Як вперше, а можливо, і востаннє?..